

CELISTIAS.

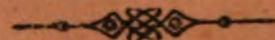
AUBADAS Y SERENAS

PER

FRANCESCH UBACH Y VINYETA,

AB UN PRÓLECH DE

JOSEPH ROCA Y ROCA.

BARCELONA:

LLIBRETERIA DE EUDALT PUIG, PLASSA NOVA.

1866.

Préu 3 rs.

CELISTIAS.

AUBADAS Y SERENAS.

CELISTIAS.

AUBADAS Y SERENAS

PER

FRANCESCH UBACH Y VINYETA,

AB UN PRÓLECH DE

JOSEPH ROCA Y ROCA.

BARCELONA:

LLIBRETERIA DE EUDALT PUIG, PLASSA NOVA.

1866.

A Arminda.......

Gloria, ambició, gaubansa, tot cuant hi há en la vida del home capás de mourer son cor, lo meu ho pronuncia ab una sola paraula y ho coneix per un sol nom: *amor*.

Mon amor es teu

L' autor.

PRÓLECH.

Ja tenim un' altre joya ab que poder ornar á la animada estátua que ja fá vuit anys vá dir «Poetas catalans cantéu!» Ja podrá recrear las sèvas orellas ab cansons eixidas del cor d' un novéll trovador catalá. Eixidas son del cor, com los raigs ne son eixits del sol; eixidas son del cor, pus sino 'u fossan, no podrian conmourer ab sas tristas tonadas lo cor dels qui gojosos vihuen, no podrian conmourerer ab sas alegres tonadas lo cor dels tristos. Lo poeta ha sentit molt y ha volgut que nosaltres suspesessim son sentiment; mes nos l' ha fet coneixer tant bè, qu' havem partissipat de las sèvas alegrias y de las sèvas penas, pus res mes que un aplech de penas y alegrías es lo que nos ha fet veurer. ¿Com ho ha fet?

Hi há ungénero de poesías, ab gloria cultivat per alguns fills de l' armonía de la nostra terra, eix género es la *aubada*. Es tant hermosa l' eixida del sol! Son tant bellas las perlas de la rosada! Es tant ensisador lo cant del rossinyol! Y lo veurer á las boiras arrebossant sos negrenchs mantèlls y engalanantse ab los de pintada purpra, es tant bèll que havem de cantar ab lo poeta:

Já tot es ventura, já tot pler respira,
amor tot inspira,
já tot es amor;
já tot se desperta, la vida já es vida
á amar tot convida
ja tot parla al cor.

¿No es aixó mateix lo que piulan las aucelletas al trobar plens sos nius de la llum del sol? Si, si, pus las aucelletas sentan naturalment, y naturalment sent també l' autor de las tendras poesías de que 'ns estem ocupant.

No tant sols la hermosa eixida del sol ha fet que lo cor de n' Ubach dictés també hermosas poesías. ¿Haveu vist may quan se 'n vá á la posta, donant l' adeu siau á las mes altas montanyas y al cim dels mes alts campanars? També ho ha vist lo poeta, y allavors ha cantat en sas inspiradas *serenas*.

Tot rodant tintas confosas
l' estens horisó se tiny,
y del mar lo blau s' enfosca
com del cel lo blau pulit;
las onadas que s' esqueixan
per la platja al rodolar,
ja son verdas, no son blavas,
ni son blancas com avans.

Quan ix lo sol, tot es pler y ventura tot respira; lo cor del poeta ha respirat també la ventura y lo pler: quan lo sol se 'n vá á la posta s' enfosca la mar y lo cél; y s' ha enfosquit també lo cor del poeta. Es á dir ha agermanat tant bè son cor ab la naturalesa, que es impossible ferho millor. Si l' aucelleta, plena d' amor, ha despertat al aucellet perque mirar po-

guès la eixida del sol; éll, plé d' un amor inmens, ha cridat á la sèva tan hermosa aymada, quan l' hi ha obert la porta, com ingrata nina, quan li ha tancada, éll ha cantat vivificat per l' amor, com la cigala ha cantat vivificada pèl sol ; éll ha estés las alas del desitj, com la papallona ha estés sas dauradas alas, encar que no ha reposat com aqueixa, sobre la flor de sos pensaments: éll per fi ha obert son pit, com lo capoll ha obert sas fullas als raigs del sol; mes ell pobre no ha experimentat com aqueix la barata de una gota de rosada, ab un brillant; moltas voltas si alegre ha pogut haver alguna recompensa, l' ha rebuda tant sols perque despres veyent la nuvolosa aubada d' un jorn fosch pogués dir:

La negra nuvolada
n' es la malavolensa,
lo cél l' amor;
la mar que está endolada
y tristos gemechs llensa
la mar mon cor.

Perque veyent lluir lo sol y nò lluint per ell, pogués dir ab accent adolorit; mes ab amor:

Que Dèu t' ho perdoni
com jo t' ho perdó;
ferida l' hats nina,
ferida de mort,
que t' aymava Arminda, ben cert t' aymava
t' aymava de cor!

Mes ay! quan lo sol se n' ha anat á la posta, llavors l' ha cridada, y si li ha surtit, l' ha besada y li ha dit á l' orella:

Bell es aymar y la brisa
de nostres pits al ardor,
s' encanta 's daleix. s' ensisa,
y murmura amor... amor.

Si ha trucat á la porta y la nina en alas de un somni no ha pogut escoltar sos clams, llavors volent saber si aquells somnis erand' amoró de menyspreu, ho ha preguntat á l' aucelleta que te son niu á la vora de la finestra y li ha dit:

—Ja fá quatre alboradas
que vaig donarli un ram,
á dalt de la finestra
á dalt li vaig tirar;
de nits n' han passat quatre
y res no me n' ha dit,
sens veurer que de pena
de pena estich morint.

Llavors l' aucelleta, mirant pèls vidres de la finestra, ha respost calmant las queixas del pobre aymant.

De ram de violas blancas
ne tè un sobre del cor;
si 'l ram de violas era
bè es gran la tèva sort.

Si ha trucat y no ha volgut respondrer ha dit:

A borrallons cau la neu,
la vida es un cementiri,
ni un sol llumet que respiri
mon ull cansat distingeix;
tot es silenci, tot calma,
la natura n' está morta,
com no? sì no sent la forta
tempesta que jo sufresch!
ay ay!

si tú no 'm sens, si tú 'm sens nineta,
qui per mos dóls me donará remey,
ay ay!
si es cert que l' amor mata....
pregau per mí ¡pregau!

Quan s' ha vist despreciat ha exalat crits de dolor, de pena, d' anyoransa, fins amenassas y, esbojarrats desitjos que podan ser perdonats, si com diu lo poeta:

M' has enganyat!
vas fe' un jurament, nina
y ha sigut fals

Acabem de dir que ha exalat terribles crits; nosaltres jamay hem sigut amichs de la poesía d' efectes, que 's pot dir inaugurada en Espanya per Espronceda, y qu' ha estat tant mal seguida; mes ay! cuan eixa ha surtit veritablement del cor, predomint'hi en ella 'l sentiment natural com en la de n' Ubach á la forsa han de plaure'ns sos gemechs.

Qui sap?... potser que á algú no li agradin prou las per mí tant agradables *celistias*, de n' Ubach; potser que algú d' aquells que crehuen que la poesía consisteix solsament ab la versificació, trobin á faltar algun accent, alguna sílaba, alguna falta de armonía en un qu' altre vers de aqueix quadern; mes nosaltres, que ademés de l' armonía que en ells hi notem, (perque aixó de metros trencats y capritxosos sol anar á gustos) creyem que la poesía consisteix mes en lo fondo que en la forma, dirém que las *aubadas* y *serenas* de n' Ubach son poéticas, perque son obra d' un poeta de naixensa, poeta natural de

damunt de la testa de qui no s' apagará jamay l' inspiradora flama de la poesía. Tenim fèts per probarho. En Francesch Ubach no ha estudiat altra cosa que las primeras lletras; ha apres solsament á escriurer lo que 'l cor y la inspiraciò li han dictat; ha fet versos á cópia de práctica; mes ha fet poesías naturalment. Si la má esquerra, la sola que pot fer servir, per desgracia no li restés, seria un d' aquells génis populars, que ab admiració dels mateixos poetas erudits, fan brollar crestallinas fonts de poesía, ahont cansats aquells tenen que acudir moltas voltas per refrescar y enjuvenir, si podan, la sèva vèlla y cansada inspiraciò.

Jo tinch l' honor de tenir estreta amistat ab dit senyor Ubach, y potser que algú d' aquells que de la murmuració vihuen y sols vihuen per murmurar, dirá..... no ho vull saber ni menys ho vull pensar; mes entenga que tot lo que digui será sense fonament, pus que jó hi tingut de dir bè d' una cosa, que al mèu concepte, verament s' ho mereix.

Avans d' acabar vull dir una cosa que mes de quatre voltas l' he dita á l' autor d' aqueix quadern; es aixó: «haguera volgut que la nostra coneixensa no «hagués tingut lloch, fins desprès que haguesses pu«blicat tas celestials celistias.» Sabeu perque? Perque aixís tot lo mon haguera sentit per lo que tocant á ellas, lo mateix que acabo de escriurer. Paraulas son las que hi dit, mes abiat fruit de mon pensament que de mon cor.

Barcelona 9 *de Desembre de* 1866.

JOSEPH ROCA Y ROCA.

AUBADAS.

I.

Nina, la nina, á quí per tendra y pura
la font retrata en son brunyit cristall,
deixa ta cambra y fins á mí devalla ,
que ansiós espero já ton front besar.

Ja l' alba trenca, ja la flor esclata,
las aus pidolan, la boirada plou,
l' aura rondina refregant los cánams
y canta en las ombrias l' oriol.

Deixa ta cambra, ma gentil nineta,
aplega la filosa y vina ab mí,
qu' espera l' arma de ton bes la sava,
que de tos besos , l' árma mia, viu.

Los cants del rabadá l' eco ressona,
lo vent aplega 'l só dels picarols,
brandeja la campana de l' ermita,
y baixan fins al riu los falsiots.

Nina, la nina, á qui mon cor estima
per bona y carinyosa, baixa já,
que vuy mes voltas que la mar té gotas,
dirt' lo qüe adoro de tos ulls lo blau.

Ramells de flors los bons pastors teixeixen,
ja serra amunt las pastoretas van,
sospirs s' escoltan, las ovellas balan
y vola 'l papalló pel ginestar.

Deixa ta cambra, ma gentil nineta,
deixa ta cambra y vina ab mí ben prest,
que set ja sento de besar tas galtas,
ab la trena al jugar de tos cabells.

Nina, la nina, de mon cor l' espransa,
vina á mos brassos y seré felis,
desperta nina, que ja 'l jorn despunta,
devalla nina, que esperante estich.

II.

Desperta nineta, y á l' era devalla;
la nit sa mortalla
ja 'l lluny reculli;
devalla nineta, que 'l cor já t' espera
ta veu falaguera
amant per sentí.

De auríferas tintas l' orient se colora,
despunta l' aurora
sembrant resplandors;
las linfas s' emblavan, la brisa murmura,
brollatne frescura,
llensanne remors.

Sos nius calents deixan las aus enciseras,
á baix las praderas
s' en van á cantar;
la lluna s' enfosca, la blanca cabreta
del puig ab l' herbeta
sen va já á xelars.

De perlas los arbres la boira matisa
l' insecte s' enolsa
del jorn ab la llum;
regant ab aromas, la viola temblosa,
son calse obrí gosa,
manná de virtut.

Al lluny del lluny sona festosa cantada,
ab pler entonada
per jove bailet;
las rosas desplegan sos mantos de fullas,
bessanne de crullas
de dolsos ensens.

Já tot es ventura, já tot pler respira,
amor tot inspira,
já tot es amor,
já tot se desperta, la vida já es vida,
á amar tot convida,
já tot parla al cor.

Desperta nineta, ja á l' era devalla,
la nit sa mortalla
ja al lluny reculli,
devalla nineta, que 'l jorn ja clareja
y 'm moru d' enveja
perque no 'm llú á mi.

III.

Deixau prest vostres llits, aucelletas,
deixau prest, mansas brisas, vos caus,
que ja al lluny ab celatjes purpúrichs
despunta l' aubada
primera de maig.

Frescosencas fontetas rialleras
que en la molsa, calladas dormiu,
flors ciseras, quins calsers balsámichs

aromas cent guardan,
somreiu, somreiu.

Nina, nina, l' iman de la pensa,
l' arbitraria y la regna del cor,
baixa já, que mos brassos t' esperan
y 'ls llábis s' adelan
per ferte un pató.

Ja pintant ab sa llum tremolenca
l' alta esfera, del mar l' auba naix,
de la lluna ja 'l raig palideja,
sa llum las estréllas
ne van ja apagant.

Ja la fresca ab dolseta alenada
va rissanne las aigas del riu,
y en son marje la blanca campana
s' inclina per veurer
son front reflectir.

La rosada já 'ls vidres entela
per hont entra en ta cambra la llum,
ja las flors que son marje enfestonan
suspiran per veuret,
per veuret á tu.

Tot convida á gosar, baixa, nina,
baixa nina, y tots dos gosarem,
lo cantar de las tendras aucèllas,
lo bés de las brisas,
l' olor dels clavells.

Embriachs nostres cors de ventura
en eixa hora en que tot parla al cor,
gosarem d' un abrás la llassada,
la trova d' un mimo,
la mel d' un pató.

Deixau já vostres llits, aucelletas,

alseu já vostres fronts, gayas flors,
l' auba naix, obra nina ta porta
que 'n ella já hi truca,
já hi truca l' amor.

IV.

Ja ruixa la boirada
las flors del caminal,
la lluna platejada
sos raigs apaga já,
pidòlan las aucèllas
alegres salts donant,
y gratas cantarellas
se senten ressonar.

Fuig ja de ta clausura,
que tot, nineta, al cor,
torrents l' hi brinda de plácida ventura,
torents l' hi brinda de inefable amor.

Ab núvols d' or y plata
lo cel son front cubreix,
sas fullas d' escarlata
la rosa dessinyeix,
lo vent lo cant sussurra
dels rústichs vinyeters,
la font tambè murmura
la plana recorrent.

Fuig ja de ta clausura,
que tot, nineta, al cor,
torrents l' hi brinda de plácida ventura,
torrents l' hi brinda d' inefable amor.

La canya 's balandreja
llensant perlas per tot,

lo papalló volteja
lo cálser de la flor,
l' aurora se enmiralla
del riu en lo pur fons,
y móstas n' hi devalla
d' argent, de blau y d' or.

Fuig ja de ta clausura
que tot, nineta, al cor,
torents l' hi brinda de plácida ventura,
torents l' hi brinda d' inéfable amor.

Ja al lluny del lluny ressona
l' alegre tamborí,
de llum ja 'l jorn corona
del campanar lo cim,
la lluna ja s' es morta
ja cap estéla brill'
d' orient salvant la porta
lo sol esplendent ix.

Fuig ja de ta clausura
que tot, nineta, al cor,
torrents l' hi brinda de plácida ventura,
torrents l' hi brinda d' inefable amor.

V.

Jo pobre cantaire
d' aqueixas vernedas,
avuy vinch Arminda
á baix ta finestra
cent trovas á darte,
per sè' avuy la fèsta
la festa del ángel
que 'l són á mí 'm vetlla.
No puch, cert, donarte

ni robas ni pèdras,
ni cotxos ni galas,
presents no puch ferte;
mes tinch ma dulsaina,
ne tinch cansonetas,
tinch flors y tinch fruitas,
matons y mantega,
y un cor que t' estima
per maca, per tendra,
per nina y per pura,
per bona y per bella.
Si aquets dons que 't deixo
aquí en la finestra,
y 'l cant que t' envio
reculls; huy per sempre
felis será Arminda,
aquell qui s' adela
tot jorn per tenirte
gojosa y contenta,
que 'n mes tè d' estima
de tú una rialleta,
del cel que las planas,
que 'l or de la terra.
Jo pobre cantaire
d' aqueixas vernedas,
felis jorn t' envio,
ma nina, en ta festa.

VI.

Benhaja la primavera,
benhajan las flors de abril,
ay que 's bell lo trench de l' auba,
ay que 's dols lo teu somrís.

Del riu las térvolas onas
de blau y d' or se tenyeixen,

las mares los niuhets deixen
dels tendres abeyarols,
la brisa 'l clavell oreja,
que al veurer del jorn la tinta,
sas fullas brodadas pinta
del astre ab los arrebols.

Desperta m' aymia, que al peu de ta porta
ja l' aura murmura cent himnes d' amor,
desperta m' aymia,
que véuret ansia,
aquell qui t' espera cantant tas bellesas
d' amor en cansons;
aquell qui sols viu,
de la llum qu' esparpillan tas miradas,
de la fresca qu' escampa ton somrís.

Rodolant onas dauradas
lluny del mar já 'l jorn se llèva,
ja de sas fullas la trèva
romp ensisera la flor;
y ab torrents de veu canora,
al tèndre' al aire sas alas,
lloha del verger las galas
dels aucèlls lo trovador.

Desperta m' aymia, que al peu de ta porta
ja l' aura murmura cent himnes d' amor,
desperta m' aymia,
que véuret ansia
aquell qui t' espera cantant tas bellesas,
d' amor en cansons;
aquell que mes t' am,
qu' estima 'l nin petit la mamelleta,
qu' estima la salut lo trist malalt.

Tot buscant l' herba mes fresca,
serra amunt puja l' ovella,

de la Verje en la capèlla
toca á missa l' escolá,
sonant gaitas y bossinas,
de la vall cap á las planas
fan via las hosts ufanas
dels segadors, á segá.

Desperta m' aymía, que al péu de ta porta
ja l' aura murmura cent himnes d' amor,
desperta m' aymía,
que veuret ansía,
aquell qui t' espera cantant tas bellesas
d' amor en cansons;
aquell qui ton bes
te 'n mes que del empir las estrelletas,
que de la terra lo reyalme inmens.

Platejant las verdas fullas
dels canyars que 'l vent fá mourer,
la boirada deixan plourer
los ángels mes petitets;
bressa la font las campanas,
y busca la papallona
la flor que mes perfums dona,
y 's fan los pardals besets.

Despertat m' aymía, que al péu de ta porta
ja l' aura murmura cent himnes d' amor,
desperta m' aymía,
que veuret ansia,
aquell que t' espera cantant tas bellesas
d' amor en cansons;
aquell que per tú
daria 'l cor si tu no li tinguesses,
daria nina, la claror dels ulls.

TORNADA.

Per omplim de ta mirada
avuy he matinejat,
per omplim de ta mirada
á ta porta 'm sò arribat.

Si me l' obras la porteta,
si me l' obras, mon amor,
al donám la miradeta
qu' es la vida del mèu cor,

Podré dir que l' alborada,
del abril es lo mes rich,
podré dir que ta mirada
n' es mes rica que l' abril;

que m' estimas, nineta, oh nineta,
que m' estimas podré dir.

VII.

Ab bruenta tinta
l' aurora pinta
la llónga cinta
del horisó;
ni l' au enseja,
ni 'l vent rumbeja,
ni l' aromeja
del vall la flor.

Per dalt la pleta
ben calladeta
vá la fonteta
rodant.... rodant;
y ben tancada,
nina estimada,
jó ta porxada
tinch de mirar.

Lo vent jugaire
no dú cap flaire,
lo riu saltaire
corra mujint;
ni 'l vert ramatje
remou l' oratje,
ni del vilatje
ningú encara ix.

De la boirada
ja la ruixada
n' es devallada
sobre dels camps;
mes huy l' aurora,
nina traidora,
tant sols ne plora
tas falsetats.

Cuant á la plana,
nina galana,
baixis ufana
al deixá 'l llit;
ab lo trist pensa
que sol vehense
de gran volensa
s' está morint.

L' aura geméga,
la flor rebrega
y 'l clam ofega
que llensa 'l pit;
aubada trista!
ay! no t' he vista
per xo 's contrista
meu cor captiu.

VIII.

Be n' es de trist, cuant al 'puntar lo dia,
ab galas, flors y magestat sens' fí,
del cor ve l' alegría,
lo bram de la tempésta á estemordí!

Lo cant de l' aucelleta, be 's trist, nina,
lo tir' sentir com romp del cassador;
al bé cuant un camina,
bé 's trist, trobar al pas un torsedor!

Jo que l' aurora de mon goig miraba,
engany sens' tèmer, ni sens' tèmer res,
lo llum veig que s' acaba
que dret me duya del amor al bé.

La llum serena que ton ull ne llensa,
ferí, nineta, ab sa claror mon cor,
fent remontá la pensa
fins á la gloria de ton pur amor.

Y trobo qu' en mon pit fá amor canatje,
y trobo que 'ls sospirs que fins tú van,
los llensa lluny l' imatje
d' una altivesa, d' un domini infam'.

Bè ma naixensa escontingué en trist dia,
bè en hora trista coneguí l' amor!
Adèu, ánima mia,
de mi 't separan y ab tu va mon cor.

De mi 't separan, mes jo 't jur' Arminda,
que com no 'ns deixi lo Senyor del cél,
que com lo dol no 'm rinda
tallant las álas á mon viu anhel,

pus t' aymo tant, ne seré tèu nineta,

que sentne tèu seré en estrèm felís,
que 'n ets tu l' estrelleta
de la ventura y de la sort per mí.

Mes ay! 'en vá es mon plant, lo que ventura
mon llabi apela, no es res mes que dól,
mon cél la sepultura,
d' amor mon porvenir la trista mort.

Nineta de mos brassos á quí arrencan,
ton llabi de mon llabi separant,
á trossos l' arma 'm llencan,
qui si no 'm curas me podrá curar!

Adeu Arminda; aprés de la tempesta
bonansa angura l' arch de sant Martí;
sols esperar me resta....
Senyor, Senyor! no lluirá per mi?...

IX.

Ben trista n' es l' aubada
ben trista n' es á fé!
mes la fosca, pel vent amontonada,
ben lluny d' aqueixos plans será portada
y rica la mirada
del sol, tornará á caure als toronjers.
Y 'ls cants de l' aucèlla
ben grats sonarán,
y malvas y violas
perfums llensarán,
perfums ben dolsos, ben dolsos, nineta,
perfums ben grats.

La porta m' has tancada,
lo porta de ton niu;
al arma de ton arma enamorada,
á viurer y ben lluny l' hats condempnada
del buf de t' alenada,

cuant del aroma de son buf ne viu.
Que Deu t' ho perdoni
com jo t' ho perdó,
ferida l' hats nina,
ferida de mort,
que t' aymaba Arminda, ben cert, t' aymaba,
t' aymaba de cor.

Ben trista n' es l' aubada,
l' aubada d' un jorn fosch,
mes lo vent durá al lluny la nuvolada,
y l' esfera pel sol illuminada,
la mar de blau pintada
deixará nina, y de daurats colors.
La negra niulada
qu' enfòsca mon cél,
no fujirá, nina?
si ho fès, si ho fès Dèu!
Ay nineta, nineta benvolguda,
si Deu ho volguès!

ENDRESSA Y TORNADA.

La negra nuvolada
n' es la malavolensa;
lo cel l' amor;
la mar qu' está endolada,
que tristos jemechs llensa,
la mar, mon cor,
y de tos ulls, Arminda,
lo raig cuan brilla dols, cuan amor brinda,
lo raig vivífich, dolset y puríssim,
lo raig del sol.

X.

L' aurora apunta y tot lo prat son galas,
l' aucèll estèn sas alas,
son calser obran las pintadas flors;
tot es llum, tot amor, tot es ventura,
tan sols s' es la tristura
en un recó fermada de mon cor!

L' aurora apunta, 'l ventijol ja besa
la rosa tota encesa
de voloptuosos colors vivificants;
la llum brolla lo plér sobre la terra,
tan sols, tan sols la guerra
ve dintre de mon pit á rebramar!

L' aurora apunta ab himnes d' alegría,
dins de la fresca ombría
mima á sa aymada 'l tendre rossinyol,
gronx' la campana, y tot plaher respira,
tan sols mon cor suspira
prés de congoixa y de mortal dolor!

L' aurora apunta, la jentil pastora
á son galan 'namora
ab dòls' esguarts com del imet la mél,
y aquet ab besos son afany compensa,
la font murmulls ne llensa,
y 'l cor se 'm nèga dintre un mar de fél!

L' aurora apunta, tot á amar convida,
per tot bèlla es la vida,
tot es llum, tot ventura, tot amor;
sols dintre de mon pit lo dol s' enfréna,
tan sols per mí es la pena
que cuan tot ama tinch de viurer sol!

SERENAS.

I.

Qu' hermosa qu' es la nit; del riu las onas,
sembra la lluna d' anticuelas mil,
y 'l rossinyol qu' en la verneda canta
l' ámbit alegra del callat jardi.
Passan las brisas murmurant festivas
gronxant las canyas ab son grat alé.
y las marbellas, de sos calsers púdichs,
aromas llensan de mol grat ensens.

Bèlla es la nit, nina aymada,
patonets se fan las flors;
dòm á mi una altre abrassada,
dòm á mí un altre pató.

Qu' hermosa qu' es la nit; entre mos brassos,
cuant bé 'm sap tíndre't delirant d' amor,
y sobre 'l cor que enamorat suspira,
sentir com salta enamorat ton cor.
Cada una volta que tas negras trenas
s' enllassan de mon cap ab los cabells,
si te 'n daria á ser potent de galas,
de joyas si te 'n dára á ser potent.

Bell es aymar, fins la brisa,
de nostres pits al ardor,

s' encanta, 's daleix, s' ensisa,
y murmura amor... amor.

Qu' hermosa qu' es la nit; per l' alta esfèra,
las boiras rodan com á flochs de nèu,
l' aucèlla dins son niu se balandreja
del arbre ahont tè son niu al balandretj.
Las flors enamoradas s' entrellassan,
lo insecte dins son calser joyòs dorm;
y al trémol reflectir de las estréllas
s' ensisa y gosa plahentèr lo cor.

Bèlla es la nit, rica y bèlla
ab sos perfums y sas flors,
bèlla ets tu galana estrella,
de ventura per mon cor.

Qu' hermosa qu' es la nit; per ta mirada
entre la fosca, cuan me plau lo llamp
cada una volta qu' un jo t' am t' escolto!..
ay cuan m' agrada ton suau jo t' am!..
encara de ton llabi per la grana
divaga alagador, já 'l llábi mèu,
content, esbojarrat, goijòs y flébil,
besant, sempre besant, al demunt tens.

Bell es aymar, jo agraheixo
tendre nina, ton amor,
bélla es la nit, yo beneheixo
perque l' ha fèta al Senyor.

II.

Tot rodant tintas confòsas
l' esténs hórisó se tiny,
y del mar lo blau s' enfòsca
com del cel lo blau pulit;
las onadas que s' esqueixan
per la platja al rodolar,

ja son verdas, no son blavas,
ni son blancas com avans.

Ja pèl rocall ningú corra,
tot es sol!
com ressonan las onadas
dins del cor!
Cuant jo t' am,
adèu, vida de ma vida,
Dèu te guart.

Las boiras del riu s' aixecan
y s' estenen per los prats,
las rosèllas ja pansidas
s' acurrucan sòta 'ls blats;
plega la rosa sas fullas,
plega 'l papalló son vol,
ni porta remors la brisa,
ni llansa la font remors.

Dels tronjers en lo brancatje
canta l' au,
la nit son mantèll d' estrellas
esten já.
Ay! A Dèu!
adèu nina robadora
del cor mèu!

Serra avall son remat mena
tot festiu lo pastoret,
entonant tendras follías
mes dolsas que sucre y mél;
y la fosca escalant timbas
ab son mantèll negre obscur,
via dalt cap á la serra
se 'n puja amunt d' en amunt.

Y de la tomba 'l silenci
se despert',
com del vent no l' acoquinin

los jeméchs.
Nina, adèu,
pensa ab mi que ab tú nineta
pensaré!

Lo fum á glopadas puja
escampanse de la llar,
la mamèlla de sa mare
busca 'l cabrit ab afany;
y ab l' últim remor del dia
se 'n puja dalt del empir,
lo préch que á son Dèu aixecan
los pajesos agrahits.

Tot es fòsca y tot silenci.
já es de nit,
sols al lluny dels grills s' escolta
lo rich rich;
mon amor,
prega á Dèu que bèn prest torni
á lluí 'l sol.

TORNADA.

La nit se estèn,
tot fosch es já,
adèu, nina benvolguda,
fins demá.
Fins demá que á l' alborada
ab las flors de mon jardí,
vindrè á enguirnaldar la porta
de ton niu.
Adèu, nina sempre aymada
que já es nit.

III.

Llustrosa y tremolenca ja l' estela
que nit anuncia dalt l' espay culmina,

y la flor, clósa, ab sentiment s' inclina
y l' au no canta já:
No te 'n vajas mon bè, si 'l sol me falta
y 'm falta de tos ulls la rient mirada,
que será de mon cor, prenda adorada...?
del arma, que será?

Já al lluny del cél y 'ls monts la ratlla 's borra
y 's clòchan en son niu las pardaletas,
al más s' en ván bouhers y pastoretas
en busca de repós.
La fòsca avansa tot cubrint la terra,
del riu lo pur cristall ya s' enterbola,
muda la font ab sentiment rodola,
lo bosch no tè remors.

No t' en vajis, mon bé, es la nit tan trista
pèl que la passa penant y sens companya!
la dulsura ab que al cor ton llabi banya
me sap nina tan bé!
De t' alenada m' es tant grat lo flaire,
es tant pura ta véu cuan amor brinda,
t' estimo tant, t' estimo tant Arminda!
sens' tú, viurer no sé.

Já es nit, já es nit; com fúnebre candéla
la lluna brilla pálida y temblosa,
ni perfums porta la brisa rumorosa,
ni canta 'l rossinyol:
Si aixís com naixen, los estels morisin...
adèu, vida del cor, adèu m' aymía,
fins al nou dia, y cuan ne tarda 'l dia!
cuan tarda á naixe 'l sol!

IV.

La nit es quieta y fresca,
lo finestrò te obert,

tè llum dintre la cambra
que 'l ull d' aquí 'n fá esment;

—Oh tú qu' en la finestra,
pardala, fas ton niu,
qui fos com tu pardala,
qui niu poguès fé aquí!

—Qui es el qu' en eixa hora
mon son ne vè á trencar?
pels cants ya hi ha lo dia,
la nit es pèl descans.

—Jó á ser de tú, pardala,
jó á viurer en ton niu,
be 'n fora pardaleta
be 'n fora yo felís.

De cap als vidres sempre,
en ells sempre de cap,
guytant la verje aquella
que 'ls céls envejan tant.

—Vejam la verje aquesta,
vejam si la veuré,
mes penso que t' enganyas
que aquí no es pas cap cel.

—La nit ja es avansada
aguayta sobre 'l llit,
sos ulls no 'ls podrás veurer,
qui sab! potser que sí;

Las trénas de sa tèsta
son négres d' assebatj,
las ribas de sa boca
son rojas de coral.

—Jo vetj una nineta,
si es ella no ho puch dir,
la nina que jo miro
es la que 'm guarda 'l niu.

—Tè un clot á la barbeta,
tè 'l front de blanca nèu,
sas galtas son prat sempre
hont vihuen richs clavèlls;

Es nina mes airosa
que palma de Judá,
es nina mes sisera
que un alborar de maig.

—Aixís es la que miro,
aixís es la que dorm,
á mès tè 'l coll de marbre
tè 'ls pits com poms de flors.

—Pardala, pardaleta,
qui fès hont tu fás niu,
qui aucella pogués veurer
lo que tu veus aquí;

Jó estimo á la nineta,
la nina que 'n pau dorm,
mes no se si m' estima,
pardala, no ho se, no.

—D' aixó no puch res dirten,
d' aixó no 'n puch di' res,
los ulls de molt no arriban
al llit déls pensaments.

—Já fá cuatre alboradas
que vatj donarli un ram,
á dalt de la finestra,
á dalt li vatj tirar:

De nits n' han passat cuatre
y res no me 'n ha dit,
sens veurer que de pena,
de pena estich morint.

—De ram de violas blancas
ne te un sobre del cor,

si 'l ram de violas era,
bè es gran la tèva sort.

—M' has dat novas ben bonas
pel cor que tinch malalt,
la nit es quieta y fresca,
pardala, Dèu te guart;

Axís del fèr cassaire
te vullga guardá 'l cel,
com contis á m' aymada
de mon amor l' inmens.

V.

Detrás la serra
lo sol devalla,
sobre la terra,
já sa mortalla
la fosca esten;
tot es tristura,
mi l' au enseja,
ni l' aura pura
las flors oreja
dels toronjers.

Adèu, nineta,
del cor senyora,
la mes perfèta
que ab véu canora
canta l' amor;
adèu, ponsella,
de nevat lliri,
pura y mes bella
que 'l pur deliri
del trovador.

De ta mirada
tinch de fujirne,
de t' alenada

no puch gaudirme
mes ab l' encens;
la nit m' aparta
de ton arrimo,
sens' que contarte
lo que t' estimo
puga ja mes.

Gran es ma pena
al 'na á la vila,
mon pit omplena
y al cor destila
gótas de foch;
mos párpres mulla,
ma ditxa trenca,
fulla per fulla
del cor arrenca
la grata flor.

¿Com no, nineta,
si ets tu ma vida,
y allí soleta
l' arma aflijida
sense tú viu?
¿Com no si 'm falta
allí ta parla,
y aqueixa galta
pera besarla
voltas sens fi?

Adèu, Dèu fassi
que 'l sol prest torni,
que 'l dolor passi
y el plèr retorni
dins del cor mèu...
l' aura jemega
sobre l' herbeta,
lo dol m' ofega...

adèu, nineta,
adéu, adeu!!

VI.

Despres que ab sos encants la rica aurora
li brinda al arma de plaer un cel,
'hont la brisa que passa arrulladora
mou ab sos bésos mils pintats clavélls.
Y que 's trist contemplar negra l' esfera,
las flors pansidas y no oir las aus,
que es trist morir d' amor sens' falaguèra
d' amors una alenada respirar!

Al tíbich flaire de tas llòngas trenas
que lliscan de ta espatlla pèl blancor,
sobre tas galtas, de frescura plenas,
mes besos he deixat que raigs tè 'l sol,
mes ay! per cada un bes que avans te daba
me dònas avuy tú, un mortal pesar
amors embadalit jo te cantaba....
y ma lira tú ¡cruel! m' has rossejat.

Era ma gloria la llum de ta mirada,
era ton mimo de mon goig lo colm',
de ton bras com la nèu la suau llassada
era ma dicha y mon plaher millor.
Era ton nom lo somni de ma pensa,
la gloria pera mí era en tú pensar;
mal l' arma téva mon cariny compensa,
mal, nina, prémias á mon cor constant.

Si era fals ton amor, perque jurabas
del cel en nom, al oferirme amor?
perque contre ton pit fort m' abrassabas?
perque besabas ¡falsa! lo méu front?
mon cor has esqueixat ab ta esquivesa
sens mouret compassiva á son penar,

tant com sense rival es ta bellesa,
tant n' es sense rival ta crueltat.

Morir me sento ; vida de ma vida
m' era ay! de tos ullets la clara llum,
restant sens tal llum, ab ta fujida,
ne quedo de la mort pres y retut.
Si may á mon recort un suspir llensas
no 'l tiris vers la créu del trist fossar:
que si de nou ab tos sospirs m' ensensas....
no aymanme, nina , me farás nou mal!

VII.

A borrallons cau la nèu,
la vila es un cementiri,
ni un sol llumet que respiri
mon ull cansat distingeix;
tot es silenci, tot calma,
la natura n' está morta,
com no, sino sent la forta
tempesta que jo sufresch!
ay ay !
si tú no 'm sents, si tú no 'm sents, nineta ,
qui per mos dols me donará remey?
ay ay!
si es cert que l' amor mata,
pregau per mí, pregau.

A borrallons cau la nèu,
tinch gelat lo moll dels ossos
y lo cor ja fet mil trossos
de tant pená y tan sofrí;
mala sort ne varetj tindrer
lo dia que 't varetj veurer;
qui nina habia de creurer
falsesa tal en ton pit?
ay ay !

Jo 'm creya en tú trobar un cor de santa,
y en tú no he trobat més que un cor inich.
ay ay!
si es cert que l' amor mata,
pregau per mi, pregau.

A borrallons cau la nèu ;
aixis caiguèssin estrélias
mal tinguessim sota d' ellas
quedant soterrats tú y jo;
mes no será, ta falsesa
al coneixer, fujirian,
que encomanars' temerian
mal nina... tant asquerós.
ay ay!
malhaja qui amors jura si en fals jura,
y mata al trist que viu somiant amors;
ay ay!
si es cert que l' amor mata,
pregau per mi, pregau.

A borrallons cau la nèu,
talla 'l vent que llisquent passa;
mes no 'l sent ni poch ni massa
lo cantaire en son afany:
altre vent es lo qui 'l mata ,
altre fret es lo qui 'l gela,
lo de ton cor, damisela,
en pedra marbre tallat.
ay ay!
á l' hora de la mort, que Dèu en compte
te tinga, nina, cuant m' has fét de mal;
ay ay!
si es cert que l' amor mata,
pregau per mi, pregau !...

VIII.

Las negras baumas deixan las bruixas,
l' óliva jiscla dalt del taulat,

tenént llurs alas foscas com moras,
los corps devallan baix lo fossar.

Nina desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Tot rodant onas de tinta obscura
trist lo riu corra plana per vall,
lo vent que xiula entre las canyas,
malmet la fruita que 'l sol daurá.

Nina desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Dins las masías los mastins lladran,
dalt de la serra udola 'l llop;
nit es ben trista, nit es ben frèsta,
ay del que vetlla! felis qui dorm!

Nina desperta, ou mon clamor, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Des que 't vaig veure, de goig ni calma
sols una horeta jo no he probat,
sempre ab tú penso, lluny de tú ploro,
si ta veu sento, cuant goso, cuant!

Nina desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Dalt de las plètas ballan las bruixas,
las bruixas, nina, vaig á trobar;
molt jo t' estimo, vull que m' estimis,
tens de ser meva, ó á perdre 'm vaig.

Nina desperta, ou mon clam, ou ,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Vull l' arma vendrem, mon cor, nineta,
que tú 'm robares per rescatar,
besár ton llabi vull demanalshi,
mal que la vida tinga de dals.

Nina desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

La nit es frèsta, xisclan los ólivas,
la finestreta óbramla un xich,
las bruixas ballan, tú pots salvarme,
molt jo t' estimo, donam lo sí!

Nina, desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Si no me l' obras, la finéstreta,
sino me 'l dónas lo sí de amor,
bè puch des d' are dir que tú 'm matas ,
bè puch des d' are dir que soch¡mort.

Nina, desperta, ou mon clam, ou,
cura la pena que 'm trenca 'l cor.

Dalt de las plètas ballan las bruixas,
l' óliva xiscla, ni obras ni 'm sens;
vaig á buscarlas, mèva has de serne;
si prest me morù, per sempre Adèu !

Nina, desperta, ou mon clam, ou,
ay no m' escoltas , trist de mon cor!...

IX.

Rompent las negras boiras la lluna sòn raig llensa,
lo marbellar ensensa la porta de ton niu;
mes l' ona enquietada pel vent que brunsent corra,
del plajerá en la sorra brunsenta vá á morir.

—La nau aparellada
ja aparellada está,
arría... al mar la barca,
ohissa, al aigua... va!!

Adèu nina, la joya de la costa
áquí jo un dia vaig cantar l' amor,
adèu nina, la joya de la costa,
la joya de mes cost;

me 'n vaig al mar' me 'n vaig al mar', nineta,
per veurer si distrech al pensament,
si l' arma hatj de torná de amor omplerta,
deu fassi que no torni aquí may mês.

Mal llamp l' amor
qu' enssisa y alucina,
que mata 'ls cors!
mal llamp l' amor,
mal llamp!
Ab raigs de tos ulls negres
lo cor me vas cremar!

Recort de pasats dias al lluny ta casa miro,
la font també n' oviro 'hont jo te conegui,
un jorn era de festa, tu anavas endressada,
me vas dá una mirada, ja prés me vas teni'.

—Ja llisca per l' arena
la barca... avall...! avall!
ohissa... ála... ála...
ohissa... al mar, al mar.

Adèu nineta, de totas las mes falsa,
la qu' esfullares de mon pit las flors,
adeu nineta, de totas la mes falsa;
nineta sense cor.
Avans del sol la llum ne será morta,
digueres, que no darte jó al oblit:
del sol la llum encara brilla forta
y tú ni 't cuydas ni 't recorts de mi.

M' has enganyat,
vas fé un jurament, nina,
y ha sigut fals;
ay ay!
que Deu en mal te torni
cuan me n' has fet de mal.

Ja 'l vent infla la vela ab buf qu' empeny depressa,
jà 'l mar á la nau bressa cantant ab ronca veu,

la lluna s' es 'magada, la nit es negra y trista,
ja en vá cerca la vista lo cim dels toronjers.

—Au, au, als rems depressa,
tots á la una, au, vá!
á puesto timonaire...,
esteu? ohi... ohá...
Mar endins ja la barca vá llisquenta,
¿la barca tornará? quasi que sí,
mar endins ja la barca va llisquenta,
fins á demá 'l matí;
No aixis dintre del cor que tan t' aimaba
la pau m' hi tornará qu'hats tú allunyat,
de rosas jo ton front ne coronaba...
y d' arsos tú mon front has coronat!

Ay trist de mi!
ja cap recurs no 'm queda
si no morí!
Ay trist de mi!
ay trist!
que l' esperansa es vida,
y já cap nina, 'n tinch.

La fosca já ab son manto cubrí la llunya terra,
lo pich de l' altà serra la vista n· ha perdut,
la nau vola llaujera tallant l' ona salada,
si fòs pèl mar tragada! si anés á perdres lluny!...

—La nit de la tempesta,
la nit es dels marins,
avant y plegá velas
que temporal tenim.

La mar fins als banchs puja y lo tró ronca,
mes grossa tempestat jo tinch al cor,
la mar fins als banchs puja y lo tró ronca,
mes ay! que ronca poch.
Dèu fassi que las onas s' esbadallin
y á dintre de son fons cayga la nau!

Dèu fassi que la platja també escalin
y arrastrin ta caseta al fons del mar!

Si Dèu ho fès!...
cuanta fora ma ventura
si ho fes Dèu!
m' has enganyat
ay ay!
malhaja qui amors jura
si jura sens' aymar!

Lo vent amayna,
la mar s' aquieta,
la nit s' aclara
ja la tempèsta
n' es ben passada
y al lluny l' estrella
del marí llú,
malhaja la bonansa que 'm porta mon destino!
malhajas tu nineta,
¡perque te he conegut!

X.

L' orient de fosca 's tinta,
lo sol son raig apàga
cubrint de tristas sombras,
la vall y las montanyas.
Los aucellets s' aclòchan
tot replegant las alas,
y 'l vènt, de las rosèllas
las fullas arrebassa.
Las fonts s' enterboleixen,
dels ecos las véus callan,
y al lluny sonant monótona
la véu de la campana,
la mort del jorn anuncia
que d' afinar acaba,
y 'l riu, que mujint corra,

ab boiras l' enmortalla.
Recorts tristos,
sèmbras vagas,
á doll omplan
tota l' arma,
y 'l cor de suspirs fondos
pobla 'ls aires.

Finèstra, finestréta,
de flors enguirnaldada
un temps, que patoneras
del Llobregat las auras,
gronxaban festosencas
ab dolsas alenadas,
¿per que tancada sempre
lo mèu mirar t' esguarda,
y del roser las fullas,
de que avans feyas gala,
avuy perfums no donan
al cor áqui tant plauhen?
Finèstra, finestréta,
sempre á mos ulls tancada,
sols obrat una volta,
per sempre desprès tancat,
mal que tingas
de sé 'l marbre,
de la tomba
de mon arma,
del arma que sospira
d' anyoransa!
Arminda, bèlla Arminda,
la de rosadas galtas,
qu' enveja á las flors dònan
que cria la montanya,
¿hont ets, que no m' escoltas,
ni al trench de l' auba baixas,
á recullir violetas
mol menys que ton front blancas?

De veuret ja m' anyoro;
mon cor malalt desmaya
de veurers sens l' amparo
que ton amor l' hi daba;
en eixa edat, Arminda,
que 's viu sols d' esperansas,
¿hont ets que no 'm sens nina?
¿hont ets que no devallas
per la pena
que 'm rabassa,
consol, digam,
á donarme
com en temps de ma ventura
me 'l donabas?

Suspirs que á l' alta esfera,
fujin del fòns del arma,
de veurer tanta pena
en ella amontonada,
aixís bon vent vos bufi
si anèu de ma estimada,
á murmurar mas queixas
per la llunyana estancia,
que tant sébrer voldria
lo mes fidel cantaire:
Digueuli que l' estimo
molt mes que l' estimaba,
que 'm moro d' tristesa,
que 'm moro d' anyoransa,
dès que son front no beso,
ni besa ella mas galtas;
qu' era vida
per mon arma,
de sa boca
la mel grata,
que m' anyoro, m' anyoro
de besarla!

XI.

La nit es fosca,—cap estel brilla,
dins del boscatje—cap au se sent;
la mar rundina,—lo vent jemèga,
los llops udolan,—femolenchs, fèrs.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
Sóta del sálser—que nit y dia,
sobre ta fossa—plora, jo vinch,
jo vinch germana,—las flors á durte,
que avuy ab joya—per tu he cullit.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
La nit es fosca,—no res importa,
fosca jo l' arma,—ben fosca tinch;
desde que ploro,—desde que peno,
per ma esperansa—sempre es de nit.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
'Vuy es ta fèsta,—fèsta ben trista
n' es Carolina,—'vuy per mon cor!
ton mirá 'm falta,—y es falta grossa
pel cor que plora—perduts amors.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
Jo molt aymava,—jo ben rich era;
era ma nina—bell angelet;
me l' han robada,—sa véu no escolto,
sos ulls no miro,—son bés no béch.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
Polso la lira,—crídala l' arma,
en vá l' espero,—ni 'm sent ni vé;
la lira trenco,—la veu ne perdo,
vull oblidarla,—y hai penso més.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.

Horas ben tristas—de dol y pena,
minvan la forsa—del jove pit,
cada ay! que llenso,—n' es una esquerda
que al cor se'm obra,—de amor ferit.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
Oh tú jermana,—que tendra y bèlla
vius ab los ánjels,—dalt del empir:
cura á la pena—que tant me danya,
de Dèu alcansa:—préga per mí.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
Per mi á Deu prega,—ó de ta fossa
sota del marbre,—fesme prest lloch;
pot ser cuan torni,—junt á tu restin,
lira esperansas,—cantaire y flors.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
La nit es fosca,—la mar rondina....
las nits de joya—n' han ja passat;
somnis de pensa—que amors cantaba,
somnis, grats somnis,—adeu siau!
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
La nit es fosca;—sobre la fossa
trist sospir llenso,—deixo una flor,
la flor es tèva,—del vent en álas
lo sospir vaja,—hont ella dorm.
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.
'Vuy es ta festa,—la nit es fosca;
sobre ta fossa—per ella he plorat,
perdó, l' estimo....—tan com t' estimo,—
y de amor cego,—sol m' he quedat!
Nit es ben trista,—nit es de dol,
fael imatje—de mon trist cor.

FI.

BIBLIOTECA DE MONTSERRAT
13020100018105

CENTRE

DE OBRAS DE CATALUNYA.

LO BROT D' ACHS rimas de F. P. Briz. 10 rs.

LA MASIA DELS AMORS poema catalá en 12 cants per F. P. Briz. 20 rs.

LOS TROVADORS MODERNS 15 rs

CANTS D' ITALIA: per Víctor Balaguer. 17 rs

OBRAS DE RAMON LULL: publicadas per Geroni Rosselló 56 rs

L' ORFANETA DE MENARGUES per Anton de Bofarull 34 rs.

CRONICA DE RAMON MUNTANER publicada per Anton de Bofarull. 80 rs.

OBRAS POETICAS DE VICENS GARCIA, rector de Vallfogona. 10 rs.

ECOS CATALANS: traduccions d' Espronceda, per Francesch P. Briz. 2 rs.

LO TAMBORINER DEL FLUVIA: per P. Estorch y Siqués. 8 rs.

LO GAYTER DEL LLOBREGAT: per J. Rubió y Ors. 20 rs.

AFORISMES CATALANS: per J. C. Amat 4 qs.

DICCIONARI DE LA RIMA y poética catalana per P. Estorch y Siques. 12 rs.

HISTORIA DEL ESFORÇAT CAVALLER PARTINOPLES: 6 rs.

LO LLIBRE DELS ANGELS: per F. P. Briz. 6 rs.

AUSIAS MARCH: obras d' est poeta, publicadas tenint á la vista la ediciò de 1543, 1545, 1555 y 1560 per F. Briz. 30 rs.

CREPUSCULS, per F. Bartrina y J. Martí. 2 rs.

QUI S' ESPERA 'S DESESPERA comedia per F. P. Briz. 1 rl.

CANTS DE LA NATURALESA per J. Coroléu. 6 rs.

LO TROVADOR DEL ONYAR per E. Girval

LOS TROVADORS NOUS: 24 rs.

LLUNY DE MA TERRA por V. Balaguer (*en prempsa*).

MIREYA: traducciò catalana, per F. P. Briz. 11 rs.

LLIBRE DE LES DONES: de *Jaume Roig* publicat per F. P. Briz. 10 rs.

CALENDARI CATALA de 1865 escrit pèls mes coneguts poétas catalans y coleccionat per F. P. Briz. 4 rs

CALENDARI CATALA de 1866 »

CALENDARI CATALA de 1867 »

LO LLIBRE DE LA INFANTESA: per T. Thos. 10 rs.

ESPERANSAS Y RECORTS: per Víctor Balaguer. 14 rs.

LO TROVADOR DE MONTSERRAT: per Víctor Balaguer. 18 rs.

LO JOGLAR DE MAYLORCA: per Geroni Roselló. 20 rs.

FLORS BOSCANAS: per Mas y Otzet. 10 rs.

LAS ROSELLETAS: per F. Bartrina. 2 rs.

ENSAIGS POETICHS: per F. Bartrina. 6 rs.

JOCHS FLORALS: de 1859. 24 rs.
— de 1860. 19 rs.
— de 1861. 23 rs.
— de 1862. 15 rs.
— de 1863. 19 rs.
— de 1864. 12 rs.
— de 1865. 12 rs.

Imp. de El Porvenir, *de la V. de Bassas, á c. de J. Medina.*